

TAXI KOKKA

M. M. BENEŠOVÁ, D. ROUBÍN
R. ZVELEBILOVÁ & SPOL.

TAJNÁ KOČKA

AUTOŘI:

Marie Majka Benešová, Dominik Roubin,
Rosana Zvelebilová, Josef Stolárik, Dita Tukan Polívková,
Erik Tylš, Emílie Tach, Zdeňka Husáková,
Martin Koláček, Lucie Tringelová Kaňová,
Martin Vokoun, Zuzana Přívratská, Miroslav Hokeš,
Irena Lišková, Kristýna Kvítková, Eliška Drongová,
Lenka Hnátová, Veronika Vašinová

ILUSTRÁTOŘI:

Rosana Zvelebilová, Ladka Kóňová, Tereza Maříková,
Magdalena Takáčová, Karolína Kotová, Jana Kvičerová,
Lukáš Kos

TAJNÁ KOČKA

Copyright © Kolektiv autorů, 2024
Obálka © Rosana Zvelebilová, 2024

ISBN 978-80-88623-64-9

DESAH

Příběh piráta 11

Marie Majka Benešová

Piráti a hlodavci, nepřátelé, nebo spojenci? Své by o tom mohl vyprávět Magnolie Flower Shower, který se ocitl v cele smrti a nyní má světu povědět o své službě pod vedením proslulého Černovouse.

Oděna v černé..... 25

Dominik Roubín

Laura znala jen samotu, než jednoho večera našla na hřišti zatoulanou kočku s poraněnou nohou. Poté už nic nebylo jako dřív. V dobrém i špatném slova smyslu.

Kočka a netvor 43

Rosana Zvelebilová

Survivrrrm je nejdrsnější kočičí realityshow, kterou sleduje Zuzana s celou rodinou. Neodtrhnou od ní oči, ani když jejich dům začnou obléhat chtiví samci.

Dobrý přítel..... 61

Josef Stolarík

V Evropě zuří první světová válka a Julien Daudet, veterán z bitvy u Verdunu, touží najít bezpečný domov pro svou rodinu. Jejich cesta je zavede do tajuplných míst.

Zázračná vakcína 79

Dita Tukan Polívková

Odvézt bednu ke zničení. Neotevírat a na nic se neptat. To je úkol, který může speciálnímu agentovi Davidu Dubovi zachránit kariéru. Jenže když se mu bedna v autě otevře sama – no, vlastně ne zas tak docela sama –, půjde o mnohem víc než o jeho kariéru.

Na hranici 95

Erik Tylš

Nešikanuj slabé. Mohou být tvojí zkázou.

Black Cat 113

Emílie Tach

Žena, šelma, halucinace či snad bytost z jiného světa?
Svrázný drogový dealer se bude muset rozhodnout.
Zatímco jeho kamarád i holka mají okamžitě jasno, on za své
prozření nejprve tvrdě zaplatí.

Ve stínu císaře 125

Zdeňka Husáková

Císař Nero zuří. V jeho stínu se pokoušejí přežít tři neprav-
děpodobní hrdinové.

Myšardo Myšány 141

Martin Kolářček

Skupinka mladých myší zasedla k populární společenské
hře. Netuší, že výsledek dnešní partie může mít dalekosáhlé
následky pro celou jejich civilizaci.

Klíč 151

Lucie Tringelová Kaňová

Léčitelka Evelína Krausová zemřela. Její vnučka truchlí,
zatímco temnota čeká na pravou chvíli, aby si odnesla to, co
po staré paní zůstalo.

MojeKočka.exe 169

Martin Vokoun

Tenhle život fakt stojí za hovno, vlastně ani nevím, co mě v
tom věčném koloběhu drží. Aspoň že se mám kam vracet.
Do toho dokonalého naleštěného světa, kde můžu být tím,
kým chci. Kým si zasloužím být! Do světa, kde mohu bez-
trestně experimentovat a zažít věci, které mi jsou jinak ode-
přeny. Protože co by se mi ve virtuálním prostředí mohlo
stát, že?

Kočka v tomate..... 185

Zuzana Přívratská

Nuda v zaprděném městě je špinavá svině. Jak se s ní vypořádá černá kočka Bastet?

Jedna miska nestačí..... 201

Miroslav Hokeš

Přijmout úplně novou identitu pro tajnou misi je velmi ošemetná věc – můžete sami sebe navždy ztratit, ale taky to může být chvíle, kdy se doopravdy naleznete...

Kapitánova dcera..... 215

Irena Lišková

Píše se rok 1708. Brian MacLeod je jedním z prvních skotských námořníků, který zavítal na původně anglickou loď. Brian miluje legraci, bude však jeho smysl pro humor sdílet i zbytek posádky? A kdo je tajemná kapitánova dcera, jejíž přítomnost neznamena pro žádného námořníka nic dobrého?

Zeď Honzy Ledersteina..... 227

Kristýna Kvítková

Honza Lederstein se kdysi stal místní legendou, a to doslova přes noc. Kdo to je a proč se jeho portrét objevil na zdi za hotelem? A co znamená nesmyslné heslo zmiňující tajnou kočku? To bylo roky záhadou. A teď nastal čas ji rozluštit.

Osud lovce..... 241

Eliška Drongová

Práce přivede královského lovce vlkodlaků do vesnice sužované monstrem, kde ho čeká největší překvapení v životě.

Nástěnku chci za ženu!..... 257

Lenka Hnátová

Pomsta bude sladká! Tedy alespoň tak zněl náš plán.

Karamelový agent..... 275

Veronika Vašinová

Máte kočku? A přemýšleli jste někdy nad tím, kde se u vás vzala?

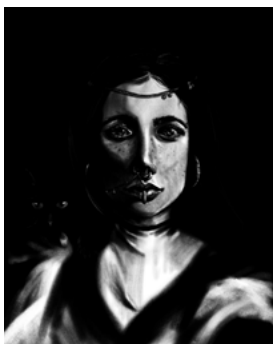
Incognito 10

Ladka Kóňová

Ten pohled 24

Ladka Kóňová

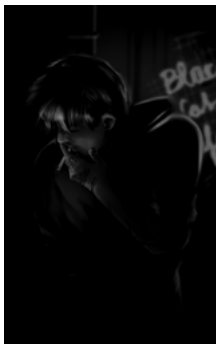
Romantikočka 42

Rosana Zvelebilová

Black Cat Café 112

Ladka Kóňová

Furry Kočka 140

Lukáš Kos

Robokočka 168

Rosana Zvelebilová

Kočka v zrcadle..... 213

Jana Kvičarová

Marseillská kočka 214

Tereza Maříková

Kočka za rohem 226

Tereza Maříková

Tajný balíček..... 256

Karolína Kotová

Můj přítel Miau..... 274

Magdalena Takáčová

Ve stínu 283

Tereza Maříková

PŘÍBĚH PIRÁTA

Marie Majka Benešová

„Výslech piráta známého jako Magnolie Flower Shower může být považován za zahájený,“ oznámil muž oblečený v uniformě královského námořnictva a usedl ke stolu.

Kapitán Winter měl hladce oholenou tvář a na hlavě se mu do záře svíček leskla bílá paruka, zčásti zakrytá kloboukem. Jeho výraz dával světu najevo, že celá výslechová akce může být spuštěna, nicméně jmenovaný pirát nereagoval, jen stál opodál a mlčky zíral do kamenné zdi své cely, jako by z ní chtěl vyčíst tajemství předchozích generací.

Na rozdíl od kapitána působil neupraveně, tvář měl zarostlou, vlasy rozčuchané a smrděl jako potkan, který právě vylezl ze stoky. Krysa ne, Magnolie věděl, že ty jsou až překvapivě čistotné.

„Magnolie Flower Shower,“ zopakoval jeho jméno kapitán a brkem několikrát netrpělivě ťukl o pergamen.

„Hmm?“ Pirát se na něj otočil s nepřítomným úsměvem.

„Váš výslech.“

„Ach, tak. Zapomněl jsem na něj jak na smrt.“

„Ta vás čeká také,“ odvětil mu Winter nevzrušeným hlasem.

Za zločin pirátství obvykle následovala šibenice. Jindy byl zvolen o něco milosrdnější trest v podobě zastřelení, ovšem

ve výsledku se jednalo o jedno a to samé. Varování ostatním, ať se o pirátství nepokouší, jinak je stihne smrt. Bez výjimky.

„Byl jste nalezen na břehu moře,“ pokračoval kapitán. „Představil jste se jako Magnolie Flower Shower.“

„Ano, to jméno mám díky mamince. Víte, ještě před mým narozením šla do koupelny a –“

„Jak jste se stal pirátem, pane Magnolie?“

„Pro přátele Flower Shower,“ zazubil se na něj.

„Tak tedy, *Magnolie*. Dle zvěstí máte být jeden ze členů posádky kapitána Černovouse, který představuje zkázu pro všechny dobré muže v okolí. Královnu zajímají jeho plány, tajemství a slabá místa.“

„Černovous?“ odfrkl *Magnolie* a zkrřížil si ruce na prsou. „O něm mi ani nemluvte. Pěkně sadista to byl. Víte, odmala vám vtoukají do hlavy, jak je pirátství skvělý. Jak nemusíte pracovat a stačí jen drancovat. Ale nikdo vám neřekne, že je to vlastně špatný!“

„My vám to říkáme pořád.“

„Jo? A kdy?“

„Co všechny ty vyhlášky? Šibenice? Popravy? Naše zákony, tresty a soudní procesy?“

„Na to jsem asi chyběl,“ pokrčil rameny. „Kdybych nebyl pirátem, skončil bych jako kuchař. Umím vyhlášený gulášek, a přitom úplně bez masa. Žádné zvířátko nemusí umřít, a ještě si na tom pošmáknete.“

„Jistěže.“

„Vaření mi vážně šlo,“ pokračoval *Magnolie* zasněným tónem. „Nechcete něco ukuchtit? Stačí mi málo, jen nějaká zelenina a –“

„Pane *Magnolie*, kvůli tomu jsem sem nepřišel.“

„Říkal jste něco o výslechu, tak spolupracuju!“

„Možná až moc,“ zamručel Winter pod neexistující vousy, přičemž ho zasáhlo mrazivé uvědomění. Tento výslech bude za trest.

„Ale tak dobře, hádám, že jste tady hlavně kvůli odpovědím.“

Určitě vás zajímá, jak takový sekáč jako já skončil na břehu moře, bez peněz, bez lodi, kumpánů a k tomu vlhké jak sklep bez střechy.“

„Ale, ale, žádná dvojsmyslná narážka?“ podivil se Winter.

„Kolik mi je, dvanáct?“

Kapitán na to nic neodpověděl, jen se zhluboka nadechl, přičemž mu již tak upnutá košile málem praskla a knoflíčkem by pirátovi jistě vystřelila oko.

„Vraťme se tedy na začátek,“ pobídl ho Winter. „Nezapomeňte, že jsem zde kvůli královně. Váš příběh pro mě nehraje roli, důležitý zůstává Černovous. Jeho plány a slabiny.“

„Samozřejmě, nějaký chudák vám je ukradenej, něco takovýho mě nepřekvapuje. Nicméně, abych se dostal k Černovousovi, musím povědět i něco z toho mého příběhu, víte?

Řekněme, že všechno začalo jednoho parného letního dne. Vzduch ve městě byl nepříjemně teplej a těžkej. Člověku se nechtělo vůbec nic dělat, a já zrovinka plnil důležité úkol. Dostat se s tím málem, co jsem měl, do přístavu.

Problémem dní, který vám změnil život, je ten, že všechny obvykle začínají docela běžně. Často se mluví vo tom, jak něco viselo ve vzduchu. Předzvěst změny a takový blbosti. Ale já si pamatuju jen na to, jak jsem si nesl uzlíček s náhradníma spodárama a Jasmína jsem tiskl pod kabátem.“

Kapitán Winter zvedl oči od pergamenu a na moment ustal se psaním.

„Kdo je Jasmín?“ zeptal se nakonec.

„Můj králík. Měl jste ho vidět. Bílá srst jako čerstvě napadanej sníh, přes kterou mu šlo několik uhelných čar, jako by právě proletěl komínem. Oči měl temný jako noc a přes to pravý se mu táhla rozkošná skvrna připomínající pásku přes oko. Pirát každým coulem, vážně. Celým jménem Jasmín Sněhulka III., neptejte se, co se stalo s tím I. a II., není to hezký vyprávění.“

„Nebojte se, nebudu,“ zamručel Winter od pergamenu.

„Ať je jim země lehká,“ povzdychl si Magnolie a pokračoval. „A tak jsem se s Jasmínem vydal k dokům, kde jsem se měl setkat se zbytkem Černovousovy posádky. Vzduch se stával s každým krokem chladnějším a plnila ho mořská sůl doplněná o puch rybyny a oceli.

Několik rybářů nedaleko vykuchalo svůj úlovek. Vnitřnosti házely do kyblíků. Právě hniјící orgány způsobí, že se ryba zkaží rychleji. A tak se jich zbavíte, abyste zbytek zachránili. Vlastně je to docela poetický. Člověk najde část, která ho brzdí, urychluje rozklad, a zbaví se jí.

K lodi toho nejobávanějšího piráta ze všech jsem se dostal ještě před polednem. Setkal jsem se se zbytkem posádky, byli tam úplně všichni. Teddy Ocelová pěst, Howard Honič, Marty Masakr. Celá banda. Já nejvíc slyšel na prvního důstojníka, Jednorukého Matthewa. Původně se mu říkalo Drsňák Matthew, ale po potyčce s kapitánem se přejmenoval, no, dle výsledku.

„Proč jsi vlastně Jednorukej?“ zeptal jsem se ho, a jak se říká, na blbou otázku blbá odpověď.

Matthew přimhouřil oči a hlavou pokynul k plandavému rukávu, který byl na konci zavázán na uzlík.

„Myslel jsem, jakože jak se ti to stalo,“ doplnil jsem se a tehdy se ke mně dostala hrůzná odpověď.

„Černovous nenávidí zvířata,“ zamručel Matthew a vzhlédl k nebi. „Já debil jsem sem přivedl papouška. Jmenoval se Albert. Kapitán ho chtěl dát do polívky, jenže já se ho nechtěl vzdát.“

„A jak to... dopadlo?“

„Chutnal jako kuře.“

A tak jsem se ocitl v kaši. Jen teda ne jako chudák Albert, pro kterýho by tahle patálie představovala jen další možnou přílohu. Mýho Jasmína jsem si stále držel pod kabátem a netrvalo dlouho, než si ho všiml i Matthew.

„Nemáš snad s sebou mazlíčka, že ne?“ zeptal se a mě zalil pot chladnější než pohled Němky odmítající pozvání k tanci.

Chtěl jsem říct, že ne. Že je Jasmín jenom můj polštářek, nebo tak něco. Zkrátka zalhat a zamlčet existenci mý chlupatiny, mého štěstí. Jenže pak jsem to zaslechl. Z podpalubí se ozval rozlícený řev, následovaný třísknutím dřevěného poklopu. A brzy se objevila hlava s černým vousem.

„Kapitáne?“ oslovil ho Matthew.

„Krysy,“ zavrčel Černovous a rozhlédl se kolem. „Nasraly se do všeho. Esli vyplujem, sežerou nás zaživa a nechají z nás jen lesklý kosti do vlhkého hrobu. Potřebujeme kočku!“

Winter na moment ustal v psaní a věnoval vypravěči udivený pohled.

„Myslel jsem, že Černovous nenávidí všechna zvířata,“ zamumlal, zatímco příběh piráta zapisoval s pečlivostí historika.

„Tojistě, ale některý nenáviděl víc, jiný míň,“ pokrčil rameny Magnolie. „A kdyby existovala pyramida Černovousovy nenávisti, tak na úplném vrcholu budou zvířata. Hned potom následují Francouzi, špatnej chlast, bohatí hajzlové, chudí hajzlové a malý boty.“

Jenže zvířata mají taky svoji pyramidu. Takovou pyramidku v pyramidě. A tam, na tom úplném vrcholu, sídlí krysy, co dle jeho slov jen žerou a serou. Nepřišlo mi to k nim fér, to samý se dalo říct i o Howardu Honiči, co většinu času trávil cpaním pupku, nebo vyprazdňováním. Jenže kapitánovo slovo bylo zákon, krysy musely pryč. A situace se vyhrotila natolik, že dokázal vzít na milost kočky. Velká věc, který jsem zkrátka musel využít.

„Tady Jasmínka je nejlepší lovkyně hlodavců vůbec,“ sdělil jsem mu hlasem osoby, která ví, že má pouze jednu příležitost.

Jasmína jsem držel pod kabátem, nicméně jeho chlupatej zadek si stejně našel cestu ven. Zajímavá věc na tomhle druhu králíka: je zakrslej. To znamená, že většinu jejich těla tvoří chlupy. Takže jsou chundelatý jako peřiny od babičky, ale když je člověk přimáčkne, stanou se úplnějma pišišvorama.

Jenže já Jasmína moc dobře nepřimáčkkl. Nebo mu byla dlouhá chvíle, nevím. Tak či onak vystrčil svůj zadek jak

nějakej levnej prostitut z horší čtvrti Londýna a já měl co dělat, abych jeho hlodavý zuby a ouška udržel mimo nevíтанý oči.

„Tohle že je kočka?“ Černovous přimhouřil oči. „Že nemňouká.“

„Je to speciální druh. Jasmínka nemňouká a pohybuje se tiše jako... kočka.“

Byl jsem debil. Lhal jsem, až se mi od huby prášilo. Vymýšlel jsem báchoriky, jako by na tom závisel můj život, což vlastně závisel. Nebo alespoň moje zdraví. Jestli se z Drsnáka Matthewa stal *Jednoruký* Matthew jenom kvůli ptačí polévce, tak co by bylo se mnou, kdyby kapitán zjistil, že jsem s sebou přitáhl králíka? Chudák Jasmín III. by skončil stejně jako jeho příbuzní u bábinky na farmě. Skvělá kuchařka, ale bezcitná mrcha. Mý mazlíčky viděla jen jako další ingredience, ale takhle se správný kuchař nechová. Ne, ten si váží života a tvoří jídla bez krve. A teď se měla historie opakovat? Ani náhodou.

I když jsem věděl, že můj Jasmín má do kočky asi tak blízko jako já do mořský panny, musel jsem to zkusit. Už jen pro mý a jeho zdraví. A tak jsem si po vstupu na palubu našel nový úkol. Přesvědčím králíka, že je kočkou.“

Magnolie se odmlčel a poklepal nehty o stůl v pravidelném rytmu kapek dopadajících na okno. Poté pohlédl na kapitána Wintera.

„Nemáte něco k pití?“ nahodil takřka prosebným tónem dítěte, které by chtělo po večeři dezert.

Kapitán si jen tiše povzdychl a odložil brk. Prozatím toho o Černovousovi nezjistil mnoho a informace, které se mu pro královnu podařilo sesbírat, měly k jeho lapení stále dost daleko. Pokud se jim někde nepodaří sehnat krysy (ideálně francouzské), bude muset pátrat dál.

Magnolie vycítil jeho nejistotu a upřel na něj štěněčí pohled.

„Poslední přání piráta?“ zaprosila Winter nakonec s nevolí příkývl.

„Ale ať tvůj příběh stojí za to,“ dodal, když mávl na podřízeného a nechal přinést tu nejlevnější láhev vína, kterou měli.

„Pro královnu cokoli. Takže... Kde jsem to přestal?“

„Právě se snažíte udělat z králíka kočku, Magnolie. Aniž by si toho Černovous všiml.“

„Aha, jasně. Byl to fakt blbej nápad, ale tehdy jsem neměl moc na výběr.“

Na lodi existovala pravidla, co se musela dodržovat, takzvaný pirátskej zákon. Některá byla jednoduchá, třeba dělení kořisti, který mělo motivovat a odměňovat ty nejdůležitější pozice. Stejně tak se posádka nesměla navzájem vokrátat, zase velice logický. Nebo noční klid! V osm večer se všechno zhaslo, a když chtěl někdo popíjet, musel na palubu, hezky pod světlo hvězdíček.

Jenže pravidla neodmyslitelně doprovází tresty. A Černovous nepatřil zrovna k nejkreativnějším lidem. Prakticky vše končilo tím, že hřištníka buď vyhodí na opuštěném ostrově, nebo ho prostě zastřelí. A vůbec nezáleželo na tom, jestli zrovna zapálil svíčičku, když neměl, nebo kormidelníkovi ukradl svačinu. Opuštěnej ostrov. Zastřelení.

No, a tak jsem se rozhodl, že s Jasmínem tuhle hru rozehraje naplno. Při mým štěstí bychom totiž na tom ostrově skončili oba, a i když si člověk myslí, že má nad králíkem převahu, jejich zubiska umí být pěkně vostrý. Nikdy nevěřte chundelatému čumáčku.

První pořádná věc, kterou jsem tak od kapitána uslyšel, když vynechám jeho hurónskej řev, byla: „Padej do podpalubí, a vyříd' to.“

Na něco takovýho se nedá říct ne, i když... Jak nad tím přemýšlím, vždycky se dá odmítnout, ale někdy to taky může být ta poslední věc, co člověk udělá.

Jasmína jsem zpod kabátu vytáhl, až když za mnou zapadl poklop, já zjistil, že jsem v tý dřevěný díře jménem podpalubí sám. Jen bedny, sudy a pak jakýsi tichý ťapkání. Jako když nehty škrábete o desku stolu. Krysy. Mohl jich tam být tucet,

ale spíš bych to viděl na pár desítek. Nedávalo mi to smysl. Jak mohl někdo dovolit takový přemnožení? A tak jsem vzal Jasmína do náruče a zvedl si ho k obličeji.

„Teď budeš hodnej kluk, jasný? Uděláš ze sebe kočku a nikomu vo tom neřekneš.“

Jasmín neodpověděl, jen na mě ztuhle zíral jako těžítko na stůl. Přesto mi přišlo, že se chápeme. A že tohle tajemství se změnou identity vážně zůstane jen mezi námi.“

„Králíci nemluví,“ přitakal kapitán Winter a předal pirátovi láhev vína. „Žádné štěkání nebo mňoukání. Dokonalý zločin.“

Magnolie jen pokrčil rameny a provedl pár loků. Očima sledoval Wintera, jak zaznamenává pirátský kodex. Pozoroval brk svištící po pergamenu, a poté si dal ještě pár hltů.

„Králík umí bejt pěkně ukecanej, když chce,“ mlaskl nakonec. „A jasně, není tak zprofanovanej jako všechna ta štěkadla a mňoukadla, ale vo to nebezpečnější vlastně je.“

Tohle zvíře umí mluvit hned několika jazyky. Bručí jako medvěd, vrká jako holub a píská jako myš. Taky kope jako kuň, slyší na jméno jako pes, ale otočí se k vám jenom, když chce. Jako kočka. Jasmín představoval hned několik zvířat naráz a probudit v něm třeba tu kočku mi tak nedělalo žádný problém. Nebo to jsem si alespoň myslel.

Následujících pár minut strávených v podpalubí s hordou krys a jejich bobky mě přesvědčilo o vopaku. A jasně, věděl jsem, že je Jasmín nezačne lovit, vždyť je to taky vegetarián. Ale mohl jim alespoň nějak taktně naznačit, že tady pro ně není místo. Jenže on se jich bál!

Ten mizera. Jen jsem ho položil na podlahu, a už mi šplhal zpátky do kabátu jak šílená veverka. Sápál se mi na krk, přísahal bych, že se mě těma maličkejma packama snažil zaškrtit.

„Hgttzijf,“ vysoukal jsem ze sebe a snažil se tu chlupatou dělovou kouli zkrotit.

„Jak to tam dole jde?“ ozval se Jednoruký Matthew a nakoukl dovnitř. „Kde máš kočku?“

„Jasmínka se stydí,“ sdělil jsem mu s co nejuvolnějším úsměvem, zatímco jsem jeho drápy cítil v kůži.

„Dobře, kapitán bude chtít vidět výsledky,“ kývl na mě a poté se opět stáhl na palubu, jako by mi právě sdělil pozvání na večeři, a ne rozsudek smrti.

Ani nevím, jak se mi to povedlo, ale první den ve službě jsem přežil. Kapitánovi jsem sdělil, že se Jasmínka prodírá hordama krysa a jak jí to jde od packy. Když po mně chtěl důkaz, zamával jsem mu před očima mrtvolkou hlodavce, co si dopřál až moc rumu a chcipl ještě před naším příchodem.

Na lidský mysl je zajímavý to, že vážně rychle zapomíná. Přežit první den znamenalo přežít i ty následující. Kapitán bral problém s krysama v podpalubí za vyřešený. Prakticky tam nechodil, jídlo a pitivo si nechával nosit. Jediný, kdo mě chodil navštěvovat, byl Jednoruký Matthew, a to jen aby zkontroloval, jak mi to tam s těmi hlodavci jde. A že mě ti zmetci ještě nesežrali.

Zdálo se, že se blýskalo na lepší časy. Krysy s náma uzavřely jakousi alianci, kdy já je nechám být a vony zase nevytáhnou čumák z podpalubí. Jasmín III. se sice zvířecích spolubydlících stále bál, ale našel si krabici se zbytky chleba, ve který se s radostí rochnil. Všechno jelo jak na drátkách a já si říkal, že tady budu konečně šťastný. Fajn práce, dobrý kámoši i vedení, se kterým se dá i bavit, když zrovna nejste krysa nebo Francouz. Jenže pak to přišlo. Černovous mi odkryl, co znamená být pirátem.

Zvláštní, nikdy by mě nenapadlo, že má cesta skončí takhle. Ale mělo mi dojít, že na tuhle práci nejsem dělanej. Do guláše nenakrájím maso, s krysama uzavřu alianci... A jak se na horizontu objevila obchodní loď a Černovous nám začal dávat instrukce, tak jsem věděl, že jsem doplul.

Stačilo jen pár slov a ve mně hrklo. Jako by mi hrud sevřelo lano a srdce mi spadlo až do kalhot. Piráti mají přece zažívat

dobrodružství! Plout po moři, zakopávat poklady, popíjet a smát se pod hvězdama! Ale když jsem slyšel, co těm lidem na druhý straně chce udělat, nemohl jsem dál. Každý slovo působilo špatně. Nelidsky. Zmateně jsem se rozhlédl kolem, takový plán přece nemůže projít! Vždyť se jednalo o civilisty!

„Přece je nemůžeme zlikvidovat,“ hlesl jsem směrem k Jednorukýmu, u kterýho jsem doufal, že najdu pochopení. Bohužel jsem si neohlídal hlas a ta slova doputovala k uším asi tý úplně poslední osoby, co je měla slyšet.

Černovousovy tváře nabraly během vteřinky hned několik odstínů červeně. Zahřměl moje jméno. Asi. Přišlo mi, že se jedná jen o skřehotavý shluk hlásek, ze kterýho mrazí. Raději skočit přes palubu než slyšet pokračování. Tehdy jsem ještě netušil, že přesně takový osud mě čeká.“

Magnolie se odmlčel a zatočil lahví v ruce. Jeho oči se zaleskly, přesto působily prázdně a mdle.

„Asi vypadám jako hlupák,“ povzdechl si a dal si další lok vína. „Pirát, co nechce mordovat. Co ucítil jen tu lákavou vůni akce a nebezpečí a rozhodl se jí jít bezmyšlenkovitě vstříc. Útěk před zákonem. Menší i větší krádeže. Zakopávání pokladů.“

„Piráti poklady nezakopávají,“ chopil se slova kapitán Winter a věnoval mu pohled, ve kterém se zračil pouze soucit. „Rozdělují si podíly a ty pak utrácí. Dávat vše do truhel a kreslit mapy by byla zbytečná ztráta času. Navíc, Černovouse hledáme za zločiny nejvyšší úrovně. Žádné potyčky v hospodě, ale napadení, vraždy, žhářství... Musím se zeptat, Magnolie, vy jste žil celý život pod kamenem? Jak je možné, že jste o tom nevěděl? Něco z toho se k vám muselo dostat.“

„S bábinkou jsme žili dost mimo civilizaci.“

„Ale i tak, považovat pirátství za dětskou hru může jen, no, dítě. Mladická nerozvážnost, jistě. Ale u dospělého muže...“

Magnolie jen zlehka pokrčil rameny a pohlédl do nyní téměř vypité láhve.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajná kočka.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.